

El Museu Picasso encara el mil·lenni

'La Badia de Cannes' (1958) procedent del Musée Picasso de París. Aquesta és una de les obres que es poden veure a l'exposició 'Picasso: paisatge interior i exterior', situada en una de les sales obertes després de l'ampliació del Museu Picasso de Barcelona.

El 25 d'octubre s'inaugura l'ampliació del Museu Picasso que passa d'ocupar tres palaus a ocupar-ne cinc. El gran augment de visitants i les noves funcions dels centres museístics els obliguen a replantejar-se contínuament les instal·lacions.

Un dels principals atractius de Barcelona com a ciutat d'interès turístic és el nom de Picasso i l'estreta vinculació que aquest artista va tenir amb la ciutat. El seu museu va rebre l'any passat més d'un milió de visitants. Per evitar les grans aglomeracions que es concentren a l'entrada del carrer de Montcada, la directora del centre, Maria Teresa Ocaña, havia reclamat

reiteradament més espai i millors instal·lacions. I és que en menys de quatre anys el centre ha vist com el nombre de visitants augmentava un 28%, i que cada vegada era més difícil, per tant, d'accedir en condicions normals a aquest espai. Així, l'any 92 es va anunciar l'ampliació del Museu Picasso, el 1997 se'n va aprovar el projecte, i la setmana vinent viurà, per fi, l'obertura al

públic d'aquesta ampliació, que gairebé duplica la superfície del museu.

Amb un pressupost de 600 milions de pessetes que hi ha invertit l'Ajuntament de Barcelona, l'espai del museu ha passat de 7.144 m² a 10.628 m². D'aquests, 2.494 són per a les noves sales d'exposicions temporals, i els 990 restants per a la sala d'actes i la cafeteria. Aquesta nova am-

ARXIU / RICARD CUGAT

pliació (la darrera va ser l'any 1982), és obra de l'arquitecte Jordi Garcés (autor també, juntament amb Enric Sòria, del cinema Imax), i s'ha centrat en l'obertura de les sales d'exposicions temporals als palaus Mauri i Finestres, en l'emplaçament d'una nova sala d'actes i una cafeteria als baixos del Palau Meca i en l'ampliació de la botiga, situada al Palau Berenguer d'Aguilar. En total, la remodelació del centre passa dels tres palaus inicials a cinc. Amb tot, allò que s'inaugura el dia 25, amb una gran exposició dedicada als paisatges de Picasso, només és la primera fase de l'ampliació. Quedaran encara per redissenyar els serveis interns, s'haurà de reinstal·lar a la primera planta la col·lecció permanent, ampliada en un futur, segons paraules de l'alcalde de la ciutat, i caldrà incorporar-hi els jardins que donen a la part de darrere. "La segona fase restructurarà la col·lecció permanent per clarificar itineraris i guanyar espai d'ordre intern. Així, podrem seguir la mateixa tònica d'admetre més públic sense aglomeracions", puntualitza Maria Teresa Ocaña.

Un centre atent a les expectatives. Segons la seva directora, aquestes intervencions fan del Museu Picasso un centre obert i modern preparat per a satisfer les exigències d'un present en què els museus ja no es limiten a mostrar sinó que tenen un paper de dinamització cultural i ciutadana molt important. Efectivament, Maria Teresa Ocaña es mostra orgullosa i contenta d'haver aconseguit un dels principals cavalls de batalla d'aquests darrers temps. "L'ampliació era necessària per a oferir millors instal·lacions als molts visitants que hi circulen, però també per al nostre ús intern i per al magatzem. A més, la botiga, l'acabem d'ampliar, cosa necessària perquè dona recursos. Es així com es financen una bona part dels museus." Això no obstant, conscient de l'evolució dels museus, la veterana directora del centre muse-

ístic (fa vint-i-set anys que hi treballa i disset que n'és directora) pensa que en cap cas no s'han de perdre els referents d'allò que és un museu. "Un museu no és un parc temàtic, i si la gent no s'hi diverteix, em sap molt de greu. Un museu són col·leccions,

i sempre s'ha de mirar de millorar-les." Així, segons que assegura, la reforma no significarà cap retallada dels pressupostos destinats a adquirir obra. "El museu no pot viure d'un patrimoni de fa trenta anys." Les prioritats de la directora del museu són, doncs,

Dalt, Maria Teresa Ocaña, directora del Museu Picasso de Barcelona. A sota, 'L'escultor' (1931), obra procedent del Musée Picasso de París i exposada temporalment al Museu homònim de Barcelona.

ARXIU / MUSEU PICASSO

Planta baixa del Museu Picasso. En aquest espai s'han habilitat nou sales per a exposicions temporals.

de millorar les infraestructures, d'incidir més en la catalogació i en la recerca, però també d'augmentar les col·leccions. "Encara que l'obra de Picasso sigui cara,

cada any el museu en compra alguna peça. Només tenim un hàndicap, i és que comptem amb uns diners que són públics. Per tant, s'han de saber administrar molt

Picasso: paisatge interior i exterior

Tot i que Picasso no va ser considerat mai un gran paisatgista, el nou Museu Picasso obrirà les portes amb una gran exposició que il·lumina el caràcter paisagístic de l'obra de Picasso. En realitat, *Picasso: paisatge interior i exterior* és la continuació d'una exposició sobre els primers paisatges en l'obra de l'artista que el Museu ja va presentar l'any 1994. La seva comissària, en aquest cas la directora del museu, explica que es tracta de reflectir l'interès de l'artista per l'espai interior a mesura que avançava la seva carrera. L'exposició aplega 117 pintures, 45 dibuixos, 40 gravats i 10 ceràmiques, la majoria procedents de museus i col·leccions particulars de tot el món, un fet —observa Maria Teresa Ocaña— que cada vegada resulta més difícil, perquè "els grans col·leccionistes hi posen tot d'impediments, a cedir l'obra".

Picasso: paisatge interior i exterior mostra com l'artista converteix els seus tallers en paisatge interior, de manera que, en les seves pintures, gravats i escultures, hi veiem l'alter ego dels paratges exteriors. Aquesta confrontació entre el paisatge exterior i el paisatge interior és el discurs d'una exposició dividida en sis àmbits: *La finestra: nexa entre la realitat i l'imaginari (1917-1920)*; *De l'atelier au plein air (1920-1936)*; *De la solitud dels anys de guerra a l'esplendor del Midi (1937-1955)*; *La Califòrnia: el taller del segle XX (1955-1960)*, i *Darreres mirades sobre la tradició (1959-1970)*. E. F.

bé i s'han de buscar unes altres fonts de recursos.

Nou sales per a visitants nous.

Un dels recorreguts que més millorarà és l'ampliació de les sales d'exposicions temporals. "Les exposicions temporals mouen públic, i nosaltres aspirem a obtenir més visitants, de forma que, seguint la mateixa línia marcada fins ara, esperem fer més exposicions temporals i més grans." Així, la nova ampliació ha permès d'habilitar nou sales d'exposició: una de situada a la planta baixa, quatre a la primera planta i quatre més a la segona i última. A aquestes nou sales, s'hi ha de sumar també un espai polivalent, on es poden veure restes medievals. L'estètica que l'arquitecte Jordi Garcés ha aplicat a aquestes sales es caracteritza pels seus espais nets i clars que combinen la modernitat amb la solemnitat del gòtic. El recorregut és circular, cosa que permet de seguir un itinerari molt clar i ordenat. "Fins ara, una de les característiques del museu eren els itineraris complexos i molt confusos. Això ara es rectificarà."

A les noves sales, s'hi podrà accedir, a partir d'ara, o bé des dels edificis actuals o bé des del pati del Palau Finestres, situat al número 23 del carrer de Montcada. Els qui hi accedeixin per la part antiga, ho podran fer per un llarg passadís de 85 metres que uneix interiorment tots cinc palaus. A més, a la planta baixa s'hi afegirà un nou *boulevard* que tallarà el museu de forma transversal, de manera que s'hi crearan àrees més àmplies per on podran circular còmodament els centenars de visitants que diàriament hi van.

El museu tindrà també des d'ara una nova sala d'actes i una cafeteria que acabaran d'oferir els serveis que avui exigeix un museu modern. Maria Teresa Ocaña no pot amagar la seva satisfacció per aquest important pas endavant que ha fet el Museu. "Hi ha hagut una feina de síntesi molt important i una adequació total del projecte arquitectònic a les veritables funcions d'un museu."

Eulàlia Ferrando